

det er rigtigt at henlede Opmærksomheden herpaa, for at det kan blive overvejet, hvad man egentlig vil. Der er meget stor Forskel paa disse to Principper.

I Forbindelse hermed henstiller jeg, at Finanslovens Motiver i Fremtiden give Oplysninger om, hvorledes det Beløb er fremkommet, paa hvilket man afskriver. Hverken for Post-, Jernbane- eller Telegrafvæsenets Vedkommende er man i Stand til paa det foreliggende Grundlag at se det. Det er imidlertid af Vigtighed, at dette kan ses. Thi naar Rigsdagen vedtager dette Finanslovsforslag, har den dermed ogsaa vedtaget de Principper, efter hvilke Afskrivningerne skulle finde Sted, og man kan i Virkeligheden kun erkende disse Principper, naar man har Oplysning om, hvorledes de Kapitaler, som skulle afskrives, ere udregnede. Dette fremgaar allerede af, hvad jeg har sagt, og af noget, jeg senere skal komme ind paa vedrørende Postvæsenets Afskrivning i Aar.

Jeg skal nu tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Tilstrækkeligheden af de i Forslag bragte Afskrivninger, idet jeg alene skal holde mig til de 3 Trafikinstitutioner. Hvad Jernbanerne angaar, indeholder Kommissionsbetænkningen særdeles fyldige Betragtninger, til hvilke jeg kan henvise de Herrer, men jeg ønsker her stærkt at betone, at man ikke paa nogen Maade bør akkviescere ved den summariske 1 pCt.s Afskrivning. Jeg tror, jeg kan sige, at intet af Kommissionens Medlemmer betragter denne som andet end en foreløbig Udvej bort fra den nuværende irrationelle Afskrivningsmaade, som vittelig er utilstrækkelig, men den fremkommer kun som et foreløbigt Forslag, fordi der ikke forelaa nogen og ikke kunde faas nogen Oplysning om, hvorledes Statsbanernes Aktiver grupper sig efter deres Art og Beskaffenhed, for saa vidt angaar deres Varighed. Derfor maatte man, naar man skulde foreslaa noget, ty til denne summariske 1 pCt.s Afskrivning. Det fremgaar tilstrækkeligt af Kommissionsbetænkningen, at der med den valgte Metode ikke kan være Sikkerhed for, om Afskrivningen er tilstrækkelig eller ikke. Man har været fuldstændig klar over, at intet Menneske kan sige, om 1 pCt. er tilstrækkelig eller ej. Det er et rent Skøn, og ved Fastsættelsen af denne Procent tog man ogsaa det rent praktiske Hensyn, at ikke Overgangen skulde blive alt for voldsom, og man stod ogsaa overfor en Protest fra Statsbanernes Side, idet disse vilde paastaa, at endog 1 pCt.s Afskrivning var for me-

get. Det skal jeg ikke komme ind paa, for man kan ikke sige det bestemt. Derimod er jeg, efter at mit Arbejde i Kommissionen var sluttet, bleven opmærksom paa, at Anvendelsen af denne summariske 1 pCt.s Afskrivning fører til forkerte Resultater, men den fører heldigvis ikke dertil før efter en længere Periode, saa i og for sig kan man godt begynde paa den Maade, for den vil ikke medføre Fejl før efter en Række Aars Forløb. Jeg skal nærmere belyse dette. Lad os tænke os, at der anlægges 2 Millioner ny Kapital, og at den ene Million heraf anvendes til Grundanskaffelse under saadanne Omstændigheder, at al Afskrivning kan anses ufnøden; naar Grunden f. Eks. er i Stand til fuldt at opretholde sin Værdi eller endogsaa stiger i Værdi, saa skal der jo ikke afskrives. Den anden Million tænkes anvendt til Anskaffelse af Materiel af saadan Art, at den skal afskrives med, lad os sige, f. Eks. 4 pCt. Det vil altsaa sige, at den skal være afskrevet i Løbet af 25 Aar. Ved den summariske Gennemsnitsprocent komme vi her ind paa noget forkert. I Stedet for ingenting at afskrive paa den ene Million og at afskrive 4 pCt. paa den anden Million afskrive vi nu 2 pCt. paa de 2 Millioner. Men i selve det, at man bruger denne 2 pCt.s Afskrivning, ligger der det, at man er kommen ind paa en Afskrivning i 50 Aar. I de første 25 Aar afskriver man ganske rigtigt, hvad man skal, nemlig 40,000 Kr. om Aaret, men saa bliver man ved, for man har jo fastslaaet, at der skal afskrives 2 pCt. aarlig. Vi fortsætte altsaa dermed i de næste 25 Aar, og Resultatet bliver, at man afskriver hele Kapitalen, ogsaa den Million, der ikke skulde afskrives. Det ligger i, at man har sammenblandet to Kapitaler med forskellige naturlige Afskrivningsperioder. En tilsvarende Fejl fremtræder, hvis vi tænke os, at den ene Million skulde afskrives med 1 pCt. — det kunde f. Eks. dreje sig om Bygninger af lang Varighed —, den anden med 4 pCt., og at vi saa i Stedet vælge en Gennemsnitsafskrivning af $2\frac{1}{2}$ pCt., der er ensbetydende med Afskrivning i 40 Aar. Efter Sagens Natur skulde den ene Million afskrives med 4 pCt., hvilket bliver 40,000 Kr. om Aaret, og den anden Million med 1 pCt., hvilket bliver 10,000 Kr. om Aaret, altsaa i alt 50,000 Kr. aarlig. Det komme vi ogsaa til at afskrive i de første 25 Aar, naar vi afskrive de 2 Mill. Kr. med $2\frac{1}{2}$ pCt. I Stedet for at vi altsaa med Afskrivningsprocenterne 1 og 4 vilde være blevne fær-